SÖRMLANDSLÅTEN

med Sörmlandslinjen

1994 Nr 1

SÖRMLANDSLÅTEN – Södermanlands Spelmansförbund och Sörmländska Ungdomsringens gemensamma tidning distribueras till medlemmar i Södermanlands Spelmansförbund och Sörmländska Ungdomsringen. Pren.pris 40:–/år Insättes på pg 12 24 74-0 adress Södermanlands Spelmansförbund. Skriv pren på talongen. Förbundets adress: Box 107 640 32 Malmköping.

INNEHÅLL

Ordföranden har ordet 1
Därför började jag spela 2
Tord Johansson 3
Vad i hela friden 4
Satsa ett år på Malungs folkhögskola 5
Hur började Du spela 5
Mitt möte med Uno Lindström 6
Det kom ett brev 7
Det kom ett brev till 8
I huvet på en spelman 9
God idé från Lennart 10
Red. ställde frågor 11
Vi i distriktet tänkte 11
Nyköping och FDL på 12
Henry Sjöberg har ordet 13
Sörml. på Iggesundskurs 16
Uppföljningskurs a la Càrte 16

Omslagsbilden är insänd av Ulf Wedberg, Katrineholm. Bilden är tagen på Malmahed i Malmköping, men vilka är människorna på bilden?
Vet Du? Skicka i så fall några rader till redaktionen och berätta!
Manusstopp för kommande nummer: 15 april, 1 sept, 15 nov.

Ansvarig utgivare och redaktionsadress:
Nils Häggbom
Box 2068
137 02 Västerhaninge

SÖDERMANLANDS SPELMANSFÖRBUND

Ordföranden

Ordföranden har ordet

Välkomna till Sörmlandslåten 1/94. Och ett särskilt välkommen till vår nye redaktör. Efter att i flera år ha letat efter en person, som ville jobba som redaktör, är vi nu mycket glada att kunna välkomna Nils Häggbom i Tungelsta, söder om Stockholm, på den posten . Vi ser nu fram med tillförsikt på framtiden för Sörmlandslåten. Ni kommer nu att få en tidning 4 ggr om året och Ni kommer förmodlingen också att märka en del andra förändringar. Mer om detta på annat håll i tidningen.

Årets första kurs har gått av stapeln i Julita med inte mindre än 29 deltagare. Ett bra jobb av vår nya utbildningsminister Lisa Arnerdal.

Observera att vi fr.o.m. i år, på fleras önskemål, har gett en familjerabatt på medlemsavgiften. Det innebär att, då det finns flera medlemmar i samma hushåll, en av dessa betalar full avgift och de andra åtnjuter denna familjerabatt. Vi kommer framöver att bli lite strängare med medlemsavgifterna. Ni, som inte betalar i tid, kommer att märka av detta snabbare eftersom Ni inte kommer att få någon Sörmlandslåt! Dessutom kommer Ni inte att kunna ta del av våra medlemsförmåner, som kommer att bli fler och bättre under 1994. De förmåner Ni har idag är:

* Mycket förmånlig instrumentförsäkring hos Folksam. Kontakta Ingemar Skoglund på telefon 08-550 973 20 (h) eller 08-629 53 14 (a).
* Möjlighet att gå på Mix Musikcafé på Musikmuseet i Stockholm. 6 kvällar med högklassig musikunderhållning med folkmusik och andra genrer i skön kombination. Se program i denna tidning.
* Fri entré till evenemang arrangerade av Södermanlands Spelmansförbund.
* Billigare kursavgifter på av spelmansförbundet arrangerade kurser.
* Möjlighet att handla noter och kassetter billigt genom oss.

.....och det kommer mera! Håll utkik! Eller, ännu hellre, tipsa oss om förmåner Ni tycker vi ska försöka knyta till oss!

Allspelskassetten, som kompletterar häftet, är nu äntligen klar! Se annons i tidningen. Hela paketet - dvs. häfte + kasett - kostar endast 50:- Passa på och KÖP NU!

Vårt arkiv, som finns i Gustaf Wetter-stugan i Malmköping, kommer att efter hand matas in på data enligt ett progran, som heter NORFIOL. Läs mer om det i detta nummer. I samband med det kommer vårt arkiv också att sorteras och uppordnas och göras mer lättillgängligt för Er medlemmar.

1995 fyller spelmansförbundet 70 år - en aktningsvärd ålder. Vi är äldst i hela Sverige på det området. Jubiléet kommer att uppmärksammas på många sätt. Häng med!

Slutligen vill jag önska Er alla ett skönt spelmansår 1994!

Leif Johansson, ordförande

Därför började jag spela

Egentligen borde det inte bli någon artikel om det för jag vet faktiskt inte varför jag började spela, men jag ska skriva några rader om varför jag fortsatte och hoppas att de har något litet intresse för den stora allmänheten.

Jag började spela fiol i kommunala musikskolan 1964 efter att i ett års tid trälat med den då obligatoriska blockflöjten. Repertoaren hämtades ur "Fiolspelets ABC, del I", och senare ur "Das Geigenspiel" - en serie på sex tjocka böcker på tyska av nån, som hette Schloder. Varför jag inte slutade redan då kan tyckas märkligt, men bägge mina föräldrar har i barndomen spelat instrument (piano) och senare ångrat att de slutat, så kanske den vetskapen gjorde att jag stod ut. Min fiollärare var av den riktigt gamla stammen med mycket skalor och etyder och den folkmusik han kände till var de eventuella folkvisor som dök upp i läxböckerna. Varför det överhuvudtaget blev fiol, har jag flera gånger frågat mig och även frågat mina föräldrar och de påstår att jag vid inskrivningen i musikskolan uttalade ett bestämt önskemål om fiol. Det kanske var förutbestämt, vem vet?

Leif Johansson, 9 år.Em spelman i varadande

Men folkmusiken, då? Ja, många människor kan ju peka på en speciell händelse eller en särskild tidpunkt då intresset väcktes. Så är det inte med mig. Jag kommer inte ihåg riktigt varför, men jag bad min lärare att plocka fram några folkmusiklåtar. Han kom dragandes med ett nothäfte med svenska folkmelodier arrangerade trestämmigt och jag tyckte det var kul att spela dem. Ett av mina starkaste minnen från mina första år, som fiolspelare, är från en julkonsert i Sporthallen i Nyköping. Som brukligt var på den tiden hade vi till elevorkestern lånat in några lärare utifrån att förstärka fiolstämmorna. På vägen upp till stora hallen var det ett par av dem, som tonade några takter på en gånglåt medans de gick och det minns jag att jag tyckte var så väldigt fint, och jag vet att jag tänkte att "så där vill jag också kunna spela".

Ett annat fint minne är från några år senare, från en kväll på biblioteket i Nyköping där Nyköpingshus Spelmansgille hade anordnat en spelkväll. Meningen var att vem, som ville, skulle komma dit med sitt instrument och spela med. Nu kom det inte så många, men vi som var där fick vara med om en fin kväll. Jag blev särskilt fascinerad av Spel-Arvid Karlsson och hans speciella sätt att kompa låtarna på. Spelmansgillet hade förberett särskilda nothäften, som vi besökare fick att spela i, och det var fantastiskt kul att få sitta och spela tillsammans med dessa "riktiga spelmän". Jag ville aldrig sluta.

1974 började min syster och jag att dansa folkdans, men spelandet tog mer och mer överhanden. Vi fick följa med till folkdansfestivalen i Kaustinen 1974 och det var en stor upplevelse att få höra folkmusik och se danser från andra länder.

Vid den här tiden kom spelmansförbundets första kurser i slängpolska på Solbacka. Jag åkte dit tillsammans med några spelmän och dansare från vårt folkdanslag (Tirfings folkdansgille i Nyköping). Lärare på spelkursen var bl.a. Ingvar Andersson, och det här var första gången jag fick prova på att spela låtar på gehör, och därmed öppnades ytterligare en dörr till folkmusikens värld för mig.

Sen blev jag medlem i Nyköpingshus spelmansgille, jag gick med i Södermanlands Spelmansförbund och jag började åka på spelmansstämmor runt i landet och fick många nya kompisar, med liknande intresse, runt om i Sverige. 1978 spelade jag upp för Zornmärket för första gången. Jag gick på musiklinje på folkhögskola och på folk-musiklinjen på musikhögskolan i Stockholm och musiken blev så småningom hela mitt liv.

Men se det är en annan historia!

Leif Johansson

Tord Johansson

västernorrländsk spelman från väglöst land, med många strängar på sin harpa.

I Ösmo, mitt på Södertörn, bor Tord Johansson. Huset är till stora delar fyllt av musik: fioler, nyckelharpor, dragspel av alla slag och massor av noter. Mitt i alltsammans en ovanlig spelman.

Tord föddes i Tågsjötorp, på den tiden ett krontorp i väglöst land med 8 km till närmaste väg. Den första musik han kom i kontakt med var en granne med ett tvåradigt dragspel. Fiolmusiken var redan undanträngd av dragspelet, eftersom detta levererade bättre dansmusik. Dragspelet hade så fast folklig förankring, att dragspelaren hade mycket hög status i bygden. Enligt Tord var drömmen för alla pojkar att få en skaplig fjälla och ett dragspel, kanske också en motorcykel.

Foto I. Linder, Länsmuseet i Västernorrland

Brodern hade en kort period ett dragspel som båda lärde sig spela på, men som 12 - 13-åring köpte Tord sitt första dragspel för 500 kr - en summa som skall ställas i relation till de 13 - 15 kronor en duktig hästkörare kunde få som daglön! Det dansades i stugorna mest varenda veckoslut: Kväsarvalsen och andra valser, hambo, polkett, schottis och en sorts springvals vars namn fallit i glömska. De gamla fiollåtarna var glömda eller fanns kvar som fragment hos någon gamling. Den unge spelmannen fick till att börja med vikariera som spelman när den ordinarie fått för mycket att dricka.

1963 hade Tord flyttat till Ösmo bl a för att hjälpa till att bygga Muskötunneln. Han fick där en arbetskamrat - en spelman - som bad honom om hjälp med en polska som inte gick att få ut från noterna. Eftersom Tord var notkunnig hjälptes de åt och sedan har det förblivit folkmusik och spelmansstämmor. Arvet från fädernebygden, påverkan från spelmansstämmor och intryck av sörmländska spelmän har givit honom en mycket blandad repertoar. Han har inga egentliga favoritlandskap, inga favorittaktarter. Möjligen tvåtakt i form av någon bra polka !

I hemtrakterna fanns en gammal spelman - Ole Westberg - som spelade till de flesta danserna. Man var tämligen less på honom och hans spelande, kunde alla hans låtar och repriser utantill, trodde man, tills han en dag var borta! Då visade det sig att man inte alls kunde hans låtar!

Det blev för Tord en vändpunkt. Dels tog han tag i durspelandet, dels satte han igång med att teckna upp de låtar han kom i kontakt med. Arbetet med uppteckningar ledde till kontakt med Svenskt Visarkiv, som gav många tips och som idag har drygt 1100 av hans uppteckningar, stråkmusiken oräknad. Durspelandet ledde till kontakter med mängder av uppgivare och till att han under åren lett otaliga kurser - mest i Härnösandstrakten och dessutom givit ut 4 kassetter (hittills!) med norrländsk durspelsmusik. Tillsammans har det också lett till att han 1986 fick ett kulturstipendium från Svensk Folkmusikfond.

En dag 1965 träffade Tord Johannes Sundelin, storspelman i Resele, som ville att han skulle skaffa honom en nyckelharpa. Hemkommen till Ösmo försökte Tord köpa en, men det slutade med att han efter ett möte med Jan Ling började bygga en harpa åt Johannes. I det sammanhanget kom han i kontakt med Harald Närlund som brottats med problem att utveckla nyckelharpan. Han tyckte att den dels borde ha 4 spelsträngar, dels borde vara kvintstämd. Problemet fick sin lösning och idag finns det ganska många fiolstämda harpor av Tords konstruktion, även om de i starten ledde till mycken kritik, framför allt på Österbystämman. Idag har kritiken tystnat, så som den oftast gör när någon företeelse blivit föremål för utveckling.

-Varför besöker Du spelmansstämmor?

-För buskspelet! utbrister Tord snabbt. Scenspelet är bara ett nödvändigt ont! Nej, inte ont. Visst är det skojigt att spela från scenen, gärna till dans. Att känna att man har dansarna i sin hand det lyfter en, men upplevelsen att spela med gamla och nya bekantskaper i busken det är spelmansstämma! När man till slut märker att man faktiskt spelar över sin egen förmåga!

-Efter en bra stämma påstår min fru att hon får hem en bättre karl än den som gav sig av till stämman !

Så småningom berättar Tord om den gången han träffade Röjås-Jonas och diskuterade hur man skall spela låtarna. Skall man spela dem som man tror att de bör ha låtit för länge sedan eller så som man tycker att de låter bra idag.

Då sa Jonas:

-Det är viktigt att musiken blir dokumenterad, men låtarna mognar ofta efter att ha passerat en eller flera spelmän. Förändra gärna låten - helst till det bättre - genom att spela den på Ditt sätt, men med angivande av ursprung och tillägg att Du nog spelar på annat sätt än uppgivaren. Spela också gärna "musealt", men tillstå att Du bara *tror* att låten spelades så här.

Nils Häggbom

Vad i hela friden är en NORFIOL?

Södermanlands Spelmansförbund har ett stort och omfattande arkiv i Malmköping. De senaste åren har det dock varit svårt att hitta folk, som velat jobba med det, och det gör att samlingarna bara ligger där och nyinkommet material läggs på hög. Arkivet är i princip tillgängligt för alla, som vill, men ytterst få använder sig av det. Det kan väl bero på olika orsaker. Dels kanske det ligger avsides - Malmköping ligger dock inte så förskräckligt långt från någon plats i Södermanland, tycker jag - eller så beror det på att stugan är låst och man måste kontakta någon för att komma in eller också kanske man inte vet om att man är välkommen.....! För egen del har jag inte heller använt mig av arkivet i någon större utsträckning under mina år som medlem, och det beror på att jag helt enkelt inte hittar i arkivet. Jag vet inte var och hur jag ska leta. Jag tror att det är ett problem för flera av oss, eller hur?

På seminariet på Solbacka i januari 1993, där vi lade upp riktlinjerna för spelmansförbundets framtid, diskuterade vi också arkivet. Vi kom fram till att om vi ska kunna sköta arkivet i framtiden och vårda våra samlingar och uppfylla de krav, som ställs på ett riktigt arkiv, kan vi inte fortsätta som förut. Vi måste uppordna och modernisera vårt arkiv och öka tillgängligheten till det. Men hur?

I Norge utarbetades för några år sedan ett dataprogram för arkiv av vår typ. Det programmet kallas för NORFIOL och används idag av bl.a. Dalarnas museum och Svenskt Visarkiv. Kontakt togs med Dalarnas museum angående möjligheten att få deltaga i utvecklingsprojektet och vi sökte pengar från Landstinget för inköp av erforderlig datorutrustning. Av Landstinget fick vi 50.000 och för de pengarna inköptes datorutrustning enligt rekommendation från Dalarnas museum/Per Gudmundson. Sörmländska folkmusikfonden anslog 25.000 kronor för igångsättningskostnader av projektet.

Själva projektet drivs som ett s.k. ALU-arbete (arbetslivsutveckling) där jag, såsom varande arbetslös, har möjlighet att under sex månader jobba med ett projekt eller liknande och under tiden få betalt från min a-kassa.

NORFIOL-programmet kommer, när allt arbete är klart, att öka möjligheterna för den enskilde medlemmen att söka i arkivet. Man kommer att kunna söka på i princip vilka sökbegrepp som helst och få svar av datorn. Den plockar fram exakt vad Du ber den om. I ett längre perspektiv kommer vi också att lägga in notskrift.

Detta arbete är nyligen påbörjat och kommer att ta lång tid. Hur arbetet ska fortsätta när mina sex månader är slut vet vi ännu inte, men vi ska hitta en lösning på det också. Ni är välkomna att ringa mig eller skriva om Ni har några frågor kring NOR-FIOL. Jag lovar att svara efter bästa förmåga.

Under 1994 kommer vi också att söka samarbete med andra parter för att få hjälp med att sortera upp och ställa i ordning vårt arkiv enligt de krav som finns på exempelvis förvaring och kopiering.

Leif Johansson, NORFIOLis

Satsa ett år på Malungs folkhögskola - det gör vi!

Vi som skriver det här är Edward Anderzon och Joakim Vikström.Vi har båda varit aktiva i SSF en längre tid och när vi slutat gymnasiet tog vi chansen att få fördjupa oss

Foto: Joakim Vikström

inom vår favoritmusik, dvs folkmusiken

De möjligheter till fördjupning som finns är för närvarande ganska få inom folkmusiken, men Malungs folkhögskola är ett undantag.Vid Malungs fhs finns för närvarande 3 kurser, nämligen den ettåriga spelmansmusik-/pedagogiklinjen under ledning av Jonny Soling och en trerminskurs spelmansmusik/folkton med Kalle Almlöf som lärare samt folkvisesång som har Maria Röjås som lärare.

Dessa kurser är riktade till de som vill fördjupa sig inom den svenska folkmusiken. Den kurs som vi går på heter Spelmansmusik-/Pedagogik och den riktar sig till dig som är intresserad av att bli bättre på att spela fiol. Fördjupa Ditt låtspel och kunna mera om hur man undervisar i fiol-□spel och hur man för ut folkmusik.

På kursen har vi lärt oss bl a grunderna i fiolspel och pedagogik, en hel bunt med låtar från olika landsändar har vi också hunnit med att lära oss.Vi har haft gästlärare bl.a. från musikhögskolan i Stockholm.Vi känner att kursen gett oss mycket och utvecklat oss mycket både som spelmän och människor.Vi har mycket med oss hem i bagaget som kommer till användning för oss själva och andra.

Är Du som vi intresserad av att fördjupa Dig inom folkmusiken unna Dig då ett år i Malung.

Är Du intresserad ring då gärna oss på tel 0280-13819 (kvällstid) eller folkhögskolans exp tel 0280-14300.

Edward & Joakim

Hur började Du spela?

Hans Kellerstam,forskningsingenjör på lantbruksuniversitetet, lämnar ett något oväntat svar på frågan.

Har inte spelat så länge, började med dur-spel 1989, på senare tid även fiol.

Jag har under resans gång kommit underfund om att det där med durspel har sina begränsningar medan fiolen ger alla möjligheter. Det känns till exempel skönt att på fiolen kunna spela sådant som man inte kunnat spela på durspelet.

Jag har alltid varit musikintresserad.Tidigt fick jag upp öronen för takt och rytm i folkmusiken via bl a Jan Johanssons jazztolkningar av folkmusiken.

Efter universitetsstudier kom jag via en släkting i kontakt med järnvägen och blev så småningom aktiv i föreningen för Inlandsbanan. Vid ett tillfälle deltog jag i en resa där man hade som syfte att komma i kontakt med så många rallare som möjligt. Mycket spännande, med mycket gamla människor, otroligt vitala. Mycket musik - durspel - kom fram tillsammans med berättelser om musik i gamla kojor.

Då förstod jag att detta var något som borde bevaras.

Via musikaffär kom jag i kontakt med Arne Modéns musik och med Arne och ett östtyskt durspel. På den vägen är det, även om jag är ensamvarg: spelar helst för katten.

Den typiska durspelmusiken - gärna polskor - är jag väldigt intresserad av.

Eftersom jag är sörmlänning ville jag se vad som är typiskt sörmländskt. Via Gustav Wetterstugan kom jag 1993 i kontakt med den sörmländska musiken, träffade Bernt Olsson, kopierade band och fann att spelmansförbundet hade mer att ge mig än durspelsklubben.

I arv har jag en gammal fiol och kom via annons i kontakt med musikhögskolan och blev elev trots att jag själv tyckte att jag hade oddsen emot mig har det känts lättare än att lära mig spela dragspel.

På den vägen är det och jag fortsätter att lära mig nytt.

Jag känner mig inte så intresserad av att spela i ett stort

durspelsgäng, men gärna ihop med några fioler och kanske en cittra.

Vill framöver ägna tid åt attt forska litet kring den musik som fanns kring inlandsbanan. Olika tider har förmodligen givit olika typer av musik. Frågan är hur mycket av lokala inslag man kan finna. Har i detta sammanhang kommit i kontakt med Tord Johansson i Ösmo och Sören Johansson i Dorotea.

Det kan kanske vara svårt att finna något som är typiskt för inlandsbanan.Förmodligen finns mer påverkan av de olika regioner banan passerar.

Om mitt möte med Uno Lindström

Av Axel Andersson, Nyköping.

Det var på en spelmansstämma i Stockholm - jag minns inte vilket år, men det var nån gång i början av 40-talet.. Det var en stor stämma. Jag var där och spela´ med Sven Forsberg från Vadsbro. På kvällen efter stämman samlades alla spelmän på "högan loft" på Skansen. Det blev som en tävlingsspelning mellan olika grupper och enskilda spelmän. De mycket skickliga "Bergsmännerna" från Hälsingland och Jon-Erik Öst med fru Ester var där. Där ledde nog Öst med god marginal, när en ensam spelman reste sig upp och bad att få presentera sig. -"Jag heter Uno Lindström och är en fattig kronotorpare från Västerbotten. Jag ville gärna bli med spelmännen här idag. Det blir mitt första framträdande - premiär!" Han sade vidare att "vi norrlänningar brukar salta på våra låtar rätt bra, men den här låten blev nästan för salt, det blev nästan 'bara salt'." Så började han spela, sorlet från 50-100 spelmän tystnade. En absolut dödstystnad infann sig - det var knappt man tordes andas. Professor Källströms haka sjönk allt längre och längre ner. När sen Uno Lindström slutade spela hördes endast professor Källströms stämma: -"Det var något fantastiskt. Jag har aldrig hört på maken!" Så bröt applåderna ut. Jag trodde aldrig de skulle sluta. När det så småningom blev tyst reste sig Jon-Erik Öst med följande tal: -"Här har vi samlats, spelmän som visat upp det bästa vi kan. När vi sen får höra Lindström blir vi varse hur lite vi kan. Det måste vara en återuppstånden Paganini!" Han blev ju också kallad "Norrlands Paganini". Sen skulle ju många fram och hälsa på Uno och tacka för speluppvisningen. Även jag kände mig manad att göra så. Han var en trevlig karl, han uppskattade mycket vår uppskattning av honom, men tyckte att vi överdrev hans spel. Han fråga´ vem jag var och jag berättade att jag hette Axel och kom från Sörmland. -"Det var roligt att göra Din bekantskap. Jag hoppas vi träffas fler gånger." Jag hade samma förhoppning men det skulle dröja många, många år till nästa gång. Det blev på en spelmansstämma i Vilhelmina. Där upplystes om att Uno Lindström skulle deltaga. Så fick vi se en karl komma fram dubbelvikt, med en fiol i handen och släpade med sig en liten stol. Han satte sig på sidan om på scenen. Där är Lindström, sa någon på sidan om mig. Det kan väl inte vara sant, sa jag. Jo, sådan har han blivit. Jag gick upp på scenen på sidan om och träffade Uno. -"Hur i all världen är det med Dig", frågade jag. -"Jo, så här har hårt arbete, sträng kyla och reumatismen ställt till mig. Jag kan inte resa mig." -"Hur är det med Dina händer då?" -"Jo, de är felfria, som väl är. Men vem är Du, då?" -"Jo, vi träffades en gång i Stockholm. Jag heter Axel och är sörmlänning." -"Javisst minns jag Dig. Det var ett roligt återseende!" Så var det hans tur att spela. Jag stannade kvar på scenen på sidan om, osynlig för publiken. Vilken upplevelse det var att höra. Det lämnade oförglömliga minnen av en fantastisk spelman - "en verklig Norrlands Paganini". Det är nåt visst med folkmusiken, sa han. All vår musik har nog rötter därifrån. Så skildes våra vägar, troligtvis för alltid. Kvar finns bara goda minnen.

DANSHÖGSKOLAN

FOLKDANS SOM YRKE?!

Du vet väl om att Du har möjligheter att utbilda dig i folkdans?

Nu till våren går den tredje gruppen folkdansstuderande ut från Danshögskolan i Stockholm. Detta innebär att det i slutet av vårterminen är dags för ny intagning till utbildningen. Studierna är tvåårigа och leder till danspedagogexamen i folkdans. Utbildningen syftar även till att ge en god allmänbildning i dans. Detta innebär att det förutom svensk folkdans ingår komposition, dansnotation, internationell-, ungersk- och polsk folkdans, historiska danser, karaktärs-, jazz- och fridans, balett och teori.
Ansökningen skall vara skolan tillhanda senast 1/4 1994

Ansökningshandlingar kan rekvireras från:
Danshögskolan
Box 27043
102 51 Stockholm
Tel. 08/666 36 00

Vill Du fråga om något kan Du ringa till:
Bert Persson (utbildningsansvarig för folkdanslinjen)
Tel. arb 08/666 36 17 (tisd. onsd. fred. 9.00 - 10 00
Tel. hem 08/560 407 89 (säkrast kvällstid)

DET KOM ETT BREV...

Ställningstagande till artikeln om "Spelmansförbundets framtidsseminarium ..."
i Sörmlandslåten 1993/1

Bröder,

är det verkligen sant att allt färre spelmän besöker förbundets stämmor, och att materialet i form av noter och inspelningar ej längre går att sälja? Är det icke snarare så att det är lyssnande publik och dansare som saknas?

Vårt intryck efter 2-3 år är dessutom att det finns ett överutbud av stämmor på sommarhalvåret, då många gärna ibland vill sysslat med annat, medan vinterhalvåret med sina rika möjligheter till inomhusaktiviteter gapar tomt.Vi har lagt märke till omständigheten att de 2 inomhusstämmorna i februari och mars i Gnesta resp Eskilstuna är synnerligen välbesökta av både spelare och åhörare. En jämnare fördelning av det folkmusikaliska utbudet på hela året kan vara lösningen. Många skulle säkert bli glada om den trista mörka årstiden på detta sätt luckrades upp något. I detta samband vill vi påpeka att vi i Nyköpingsområdet hittills ej haft någon vinterstämma, samtidigt som vinterväglag ibland kan verka avskräckande på oss med tanke på den långa och delvis vingliga vägen till Gnesta eller Eskilstuna.

Vad angår spelmansstämman som yttre form för möten under folkmusikaliska förtecken bör det sägas att den svenska spelmansstämman är en jämförelsevis mycket lyckad tillställning som många folkmusikscener i andra länder saknar och hade mått bra av om något liknande funnits där.Vi vet från vårt eget land att liknande folkmusikaliska möten alltid följer ett strikt arrangemang, där det står fast i förväg vilka som spelar och när och var. Öppna former för spontana aktiviteter av typ allspel och buskspel saknas helt.Det hade varit min önskedröm att etablera en mötesverksamhet av liknande typ som den svenska spelmansstämman även för folkmusikanter och folkmusikintresserade i mitt eget land om jag hade bott där idag. Våra folkmusikfestivaler och folkmusikaliskt präglade hembygdsaftnar och musikantträffar med sin i förväg utstakade strömlinjeformade program kan aldrig bli likvärdiga den svenska spelmansstämman med sina informella möjligheter till eget deltagande, d.v.s. där ingen skarp gräns finns mellan musikant (spelman), dansare och lyssnande publik. Spelmansstämman är för Sveriges del en nationell tillgång och borde egentligen även kunna gå på export.

När vi ändå kommit in på ämnet Tyskland vill vi påpeka att det finns väletablerade vänskapsband våra respektive landskap emellan. Så har Sörmlands två kulturella huvudorter, Eskilstuna och Nyköping, varsin vänort i vårt landskap, nämligen Erlangen och Lauf. Båda dessa orter ligger inom det historiska landskapet Franken i Sydtyskland och dessutom bara 3 mil fågelvägen från varandra.

Som ni vet är jag en flitig besökare av spelmansstämmor och deltagare i allspel. Jag känner dock ett behov av att också här i det nya landet och landskapet kunna vårda mina egna folkmusikaliska rötter och - såvida omständigheterna medger - även föra ut det kulturella budskapet till publiken. Det är för mig beklagligt att notera att de väletablerade vänskapsbanden hittills ej har medfört ett större kulturellt utbyta även inom den folkmusikaliska sektorn. I synnerhet nu när det finns minst två motiverade och utövande musikanter (Jutta och mig) från vänorterna Franken fast bosatta i Sörmland.

Min ambition är att inom en snar framtid samla ihop 2-3 spelare till ett spelmanslag som kan tänka sig att utveckla en blandad repertoar bestående av genuin folkmusik från *både* de svenska mälardalslandskapen Sörmland, Närke,Västmanland och Uppland *och* de väldokumenterade sydtyska traditionslandskapen Franken, Altbayaern och Schwaben.Två villiga spelare från Franken finns i oss själva. För att bli någorlunda fulltaliga skulle vi således behöva 2-3 spelare till. Vi spelar följande instrument mer eller mindre bra:

Frank	Jutta
Piano (även klassiskt)	gitarr
pianodragspel	
ackordcittra	ackordcittra
blockflöjt (alla lägen)	blockflöjt (sopran, alt)
fiol (ej klassisk)	fiol (ej klassisk)
klarinett (ej klassisk)	klarinett (ej klassisk)
nyckelharpa (kromatisk)	
langeleik (=norsk hummel)	

Vi är förstås amatörer och inga virtuoser på våra olika instrument, men vi spelar helhjärtat och så gott det går.

Jutta har dessutom en skaplig sångröst. Det är även svårt att vid sidan av ett heltidsjobb förvärva eller upprätthålla bra spelteknik på så många instrument, Men mest lider vi av brist på *bemanning*. Vi saknar inte instrument, vi saknar spelare.

Dessutom har vi ibland en känsla av att vår egen folkmusik är för långt ifrån den sörmländska för att få höra till, men för nära besläktad för att bli accepterad som exotisk. Det är litet tråkigt när vi samtidigt vet att den även här så populära valsen är från början en tysk dans, som redan finns omnämnd i Goethes välkända brevroman "Die Leiden des jungen Wethers". Mozart, Beethoven och Schubert skrev valser, Beethoven till och med för bondekapell (ett spelmanslag).

För de flesta danslåttyperna - förutom polskans olika utforningar - finns det gott om beröringspunkter mellan våra traditioner. Många av Spel-Arvids låtar skulle kunna vara upptecknade i Franken. Schottis, vals, polka och snoa utgör stommen i Frankens danslåtar. Även mazurkan förekommer. Innan plåtmusiken etablerade sig på 1800-talet hade vi t o m fiol- och säckpipespelmän.

Deras tradition har dock tyvärr ej kunnat hävda sig mot de ljudstarka plåtinstrumenten. I Bayern och södra Franken tillkommer den taktskiftande Zweifacher som en för svenskar ganska exotisk låttyp som väl kan konkurrera med grekernas och bulgarernas låtar i 7/8-takt och turkarnas 5/4-takt.

Vi vill be er om hjälp med att bygga upp ett bikulturellt spelmanslag. Vad vi konkret behöver är en liten kortfattad text i nästa tidskrift, där våra avsikter och vår bakgrund presenteras för läsarna. Det vore också möjligt med en översiktsartikel om den autentiska folkmusiken i vårt landskap och vad som finns bevarad av den. Vi sitter på ett rikt material som bara väntar på att exploateras.

Vill ni att spelmans- och folkmusikrörelsen överlever långsiktigt borde ni *också* satsa på sådana bikulturella eller mångkulturella amatörer som oss. Vi vill inte urvattna den enda sanna läran, vi vill endast tillföra något annorlunda men lika autentiskt. Jag kommer ihåg hur det tog mig ej mindre än tre försök innan jag överhuvud taget blev insläppt i spelmansförbundet som medlem.

Med vänliga hälsningar.
Frank och Jutta Zintl

DET KOM ETT BREV TILL...

(Utdrag)

Till SÖRMLANDSLÅTEN

.....

Men nu till SAKEN :

Ni har den stora godheten att regelbundet sända oss Er tidning. Vi läser den med stort intresse, både sådant som rör spelmansrörelsen i allmänhet och det rent musikaliska (de noter Ni publicerar ex vis).

Vi är själva en för liten grupp för att hålla oss med någon publikation. Vi kan därför inte erbjuda något i utbyte. Men det minsta vi kan göra är i alla fall att **tacka Er för Er generösa inställning,** efter att ha fått motta Er tidning under en längre tid. Vi kommer ihåg att det var en uppmaning för några år sedan att man på detta sätt skulle sprida sina tidningar tvärs länsgränserna. Det tog Ni tydligen på allvar, och vi har haft **stor glädje** av det ! !

För Hisingens Spelmanslag
Bengt Bengtsson
Sekreterare

I huvudet på en spelman

Oredigerade tankar en februarikväll 1994

Det var en gång för länge sedan i mänsklighetens begynnelse. En dag satt en apliknande förfader till oss under ett träd. Plötsligt slog han ihop händerna och upptäckte då att det uppstod ett ljud. Förundrad stirrade han på sina händer men sedan slog han dem samman igen. Han upprepade rörelsen en gång och sedan en gång till och på ett förunderligt sätt kände han stor tillfredställelse. Händerna slog mot varandra och de andra aporna i stammen samlades runt honom. De härmade honom, först med handklappningar men så kom någon på att det gick bra med två stenar. Då lät det annorlunda. Att slå på en ihålig trädstam med en gren blev ännu en ny upplevelse. Snart genljöd skogen av apornas larm, ett kaos utan några gränser. Men ur denna kaskad av ljud föddes en samklang då några apor började slå med sina redskap på samma gång, i samma takt, och en rytm började ta form när de andra föll in i takten. Något hade fötts denna dag, en ny skapelse tog sina första stapplande steg. Musiken var skapad.

Nån gång måste det ha börjat. Det här med musik. Vad vet jag. Säkert finns det ett otal vetenskapliga avhandlingar om musikens fördelse. Kanske var det fåglarnas sång och naturen som inspirerade de första människorna. Fast nu är det ju sålänge sedan. Vad som hände för någon miljon år sedan är väl ganska oviktigt. Men jag minns i skolan när det var historielektion. Detta ämne var ju i allmänhet ansett som ett torrt och tråkigt nödvändigt ont. Och läraren fick väl samma omdöme. Vad spelade det för roll när alla dessa kungar föddes och dog? Vem brydde sig om vädret den 6 november 1632? Alldeles för sent upptäcker man sedan hur oerhört viktigt det var för vårt samhälle idag, vad som skett under alla århundraden tillbaka, hur allt har påverkat vårt liv. Tänk om vi hade fått chansen att förstå det redan under skoltiden!

Lika viktigt är det med musikens förhistoria. För det är ju i dessa första, trevande försök, som musikens väsen, dess innersta själ skapas. Detta att låta sig inspireras av fåglarna, naturen, tillfälliga sinnesintryck, och ur detta framavla rytm och toner. Musik som hela tiden förändras, utvecklas, förs vidare och omformas efter just den människa som just då får den i sin hand. Musik, sprungen ur hjärtat, med en sådan egen kraft att ingen kan förinta den. Musik, skapad för att användas, i början för att blidka gudarna till en god skörd, ett regn över en uttorkad dal, en ond ande att driva ur ett sjukt barn. Musik och rytm, att locka mannen och kvinnan till varandra. En musik skapad av folket, för folket, utan gränser, utan lagar och med et eget okuvligt liv. Ett folkets musik. Folkmusik.

Att förflytta sig i tiden har ju alltid varit en av männi skans drömmar. Tänk att få transformera sig tillbaka til att bli en spelman för 150 år sedan. Undrar hur man tänkt då. Inte var det som idag. Nu, när vi lyckats att rädda vå folkmusik från en hotande undergång, har ju allt blivit s vetenskapligt, nästan musealt. Vi har våra låtsamlingar våra inspelningar med gamla spelmän, med traditionsbä rare. Vi vet så mycket om varifrån många låtar kommer vem de är upptecknade efter, när och var och vem son gjorde uppteckningen. Vi vet hur man var klädd, vad ma åt, hur man roade sig. Och allt detta försöker vi med all medel att behålla och återigen levandegöra. Det här ä förstås alldeles utmärkt, att vi bryr oss om vårt kulturarv våra musikaliska och folkliga rötter. Men ibland undra jag, ganska ofta rent av, om inte denna strävan efter de fulländade faktajakten, har satt spärrar för det som ä folkmusikens egentliga drivkraft: spelet, sången, dansen det aktiva skapandet. Vi har skaffat oss regler och laga om hur man ska spela, eller hur man inte ska, vad som ä rätt och vad som är fel. Hur ofta går inte diskussionern heta om efter vem man spelar en viss låt, om man får spel en annan ton eller sekvens, som avviker från upptecknin en, vilken danstyp det är och om det överhuvud taget få spelas musik som inte kommer från det egna landskapet Jag kan inte för en sekund tro att man hade dessa onödig problem förr. Men då var ju förstås folklig musik och dan ett naturligt inslag i vardagen och just därför tror jag int att man brydde sig alls. Man spelade och sjöng det man fö ögonblicket kände för. Man gjorde egna låtar. Om ma hörde någon ny låt, som man tyckte om, så spelade ma den. Eller så gjorde man om den så att den passade. Int frågade man om lov.

Vi har under en lång tid varit alltför låsta här i Sörmland Vi har månat om vår egen del av folkmusikkulturen, me all rätt. Vi har ibland med förakt sett ner på andra land skaps musik, mest den från Dalarna. Om nu dalamusike har fått en så stor utbredning över landet, så har det väl si förklaring i att den är bra. Mest var det nog vanlig svensl avundsjuka.

I vår strävan att framhäva vår sörmländska musik, ble vi lite för ambitiösa under 70- och 80-talen. Jag var själ med och bidrog till detta. På våra låtkurser lärde vi me stor energi ut det rätta sättet att spela slängpolska, de rätt hamburskestråken, den rätta karaktären. Och inom dan sen skulle det hållas på rätt sätt, stegas på rätt sätt och ruta in. Vi som var lärare och som hade tillgodogjort oss de rätta stilen blev blinda. Vi såg inte vad vi höll på at åstadkomma. Vi förstod inte att vi nästan tog död på de intresse som kursdeltagarna faktiskt hade. De var därfö att de ville spela, suga åt sig det som tilltalade dem, h

roligt. Vi insåg inte att det enkla faktum att man kan inte tvinga på någon ett mönster om denne inte är beredd. Och usch, vad vi tyckte illa om den nya experimentella folkmusiken. Den bröt ju alla gyllene regler! Att vi låste in våra spelmäns frihet och skaparkraft med strikta regler insåg vi inte.

Vi måste föra upp orden frihet, inspiration och spelglädje högst upp på ranglistan. Om inte spelmännen får spela det som de vill, på det sätt de önskar, med de instrument de väljer och med de inslag av traditionsbrytande rytmer och melodier de föredrar, stryper vi musikens egen inneboende kraft och sätter käppar i hjulet för folkmusikens utveckling. Det är nämligen så här att människan är ju en sökande varelse som hela tiden letar efter sin ideala väg genom livet. Hon vilar aldrig och vill alltid ha nya lösningar på tillvaron.

Ser vi på vårt eget sörmländska folkmusikarv, så finns det inte längre någon risk att denna ska falla i glömska. Det kommer alltid att finnas tillräckligt med personer som vill söka i källor, arkiv, uppteckningar. Alla behöver inte göra detta. Ingen behöver känna sig sämre för att denne inte vet så mycket om alla fakta. Den som finner en glädje i att spela, att umgås inom folkmusikkretsar, kommer att följa sin egen inspirations vägar. Kanske väljer denne att bli "sörmländsk", kanske inte. Vi, som redan hittat fram till ett sörmländskt mönster, ska passa på och bli effektiva. Aldrig tvinga men alltid vara vidsynta och uppmuntra till skaparglädje.

Frihet är ju ett ömtåligt begrepp att handskas med. Den ställer ett oåterkallerligt krav på oss spelmän: Spela precis som du vill, men stå för vad du gör! Gör du anspråk på ha ett perfekt, sörmländskt spelsätt, så måste du också uppfylla det kravet. Vill du spela dina låtar på ett icke traditionellt sätt, så gör det, om du vet vad du gör. Vill du spela inför publik, så ge publiken det den förväntar sig: Att du gör ditt bästa. Hur du sen gör det är mindre viktigt. Vill du bara spela för att det så himla roligt, så gör det. Det är Du som bestämmer och det är du som får ta ansvaret och det är din omgivning som talar om för dig om den tycker att du står för vad du gör.

Vad som gör mig mest ledsen är just bristen på skaparglädje. Alltför många försöker inte att bli bättre, att söka sig en nivå högre upp. I stället fastnar man i ett slentrianmässigt spel. Man lyssnar inte på andra, lyssnar inte på sig själv, verkar inte bry sig. Kriteriet på en bra spelträff ligger i hur många låtar man lyckas avverka på viss tid, inte hur kvaliteten har varit. För mig är detta synnerligen främmande, att inte vilja, att vara nöjd i sin lilla värld. Och när sådana spelmän tar steget upp på en estrad på någon spelmansstämma eller dans och bjuder på denna musik utan några tankar på vad publiken förväntar sig, blir jag mycket orolig. Här får verkligen folkmusikrörelsen en knuff tillbaka. Publiken är inte dum och kan skilja mellan bra och dålig musik. Och de som tillhör folkmusikhatarna, får ju vatten på sin kvarn: folkmusik är ett evigt fiolgnäll. En bra spelman är inte alls den som spelar bäst, utan den som alltid gör sitt bästa. Jag lyssnar hellre på en femårig flicka, som övat och övat och nu verkligen kan spela Blinka lilla stjärna på sin lilla fiol, än jag lyssnar till ett spelmanslag som utan energi, spelglädje och kvalitetstänkande tror att det räcker att stå på scenen och harva igenom några populära folklåtar för att publiken ska bli nöjd. Man måste vilja bli bättre! Spelmannen Pers Hans Olsson har skrivit följande på baksidan av en av sina skivor: "Jag vet hur jag vill ha mitt spel och jag vet också att det inte är lätt. Många saker mognar fram med tiden. Det går inte att skynda. Varje ton, varje fras och varje låt måste klinga ut. Jag tänker alltid efter, när jag har spelat en låt, på hur jag kan göra den bättre nästa gång och jag tar den gärna en gång till. Många idag spelar låt på låt utan uppehåll, utan eftertanke, kanske det är den nya tiden. Det viktiga för mig är utmaningen att göra bättre, spänningen i att uppleva olikheterna i spelet från en gång till en annan."

Det här, som Pers Hans säger, kan vi alla ta till oss som ett rättesnöre. Vi kan alla finna vår egen nisch, vår egen tekniska nivå, där vi kan hantera vår musik och där vi kan upptäcka hur ofantligt mycket det finns att få ut ur det som vi ändå så högt älskar: Att få spela, att få känna, att få umgås med alla de som delar vårt intresse, att få ge och ta, att söka nya områden, att hela tiden få ha roligt.

Ulf Lundgren,spelman

Fundering från Lennart Stenberg

I Medelpad ordnar därvarande spelmansförbund varje sommar uppspelningar för samspelsmedalj. Två eller tre spelmän med godkända instrument spelar upp. En fin idé för att uppmuntra samspel i små grupper.Det blir ju litet slöseri med bra spelmän när många spelar tillsammans. Jag skulle vilja höra var och en för sig.

Vi var uppe i Stöde två gånger Varje gång har vi spekulerat i vad SSF skulle göra av idén "samspelsmedalj".

Det skulle förstås vara dansare och publik med vid uppspelningen. I första hand skulle dansbarhet och samspel poängsättas. Renhet och framförande skall väl också ge poäng. Allt genomfört på ett lättsamt sätt.

Kanske fräckt att stjäla idén, men alla goda idér kan ju inte komma från Södermanland.Hoppas att någon med mer handlingskraft nappar på idén !

Redaktören ställde frågor till Lisa Arnerdal, SSF;s utbildningsminister.

SSF;s utbildningsminister, vem är DU?

Jag Lisa Arnerdal är född Sörmlänning (-66 i Södertälje) men uppvuxen i Norrköping.

Hur kom Du in på musikspåret, Folkmusikspåret, Sörmländska folkmusikspåret?

När jag var 11 år insåg jag hur glad pappa skulle bli om jag började spela fiol så då gjorde jag det. På första lektionen deklarerade jag att jag minsann bara ville spela folkmusik eftersom jag hört den klassiska indoktrineringen i musikskolan. Min lärare skrattade godmodigt och sa att först skulle jag lära mig att hålla i stråken och fiolen, sedan kunde jag välja *genre*. Vad honom anbelangade lärde jag mig nog aldrig tillräckligt för att lämna den klassiska musiken... Som väl var skickade pappa iväg mig på en veckas sommarkurs 1979 och sedan dess är jag spelman.Jag uppfostrades av de kurser som Östergötlands spelmansförbund ordnade och av Kurt och Brita Ehlers folkmusikgrupp i musikskolan. Under gymnasietiden bestämde jag mig för att försöka ägna mig åt musik, på heltid. Skolor följde på fler skolor som följdes av musikhögskolan som jag just nu håller på att försöka stånga mig ut ifrån. När det är klart är jag alltså fiolpedagog med svensk folkmusik som huvudgenre. 1988 sökte jag till Ackis, kom inte in och när jag ringde Ole Hjort för att höra varför så fick jag en rejäl utskällning. Den resulterade i att jag tog mod till mig och åkte ut på Vikbolandet och spelade med Anselm Hellström första gången. Det har givit mig oerhört mycket på alla möjliga plan, inte bara musikaliska.

I mitten på 80-talet flyttade jag till Södertälje och blev med i Lästsringe Låtar. Det är en höjdarförening. Jag hade jättekul med dem ! Tyvärr har det varit svårt att hinna med att fara dit under studietiden. På Ackis har jag haft möjlighet att välja en annan fiollärare än Ole under två terminer och efter mycket grubblande på vilken "gubbe" som skulle passa, slog mig snilleblixten att det skulle vara en tjej ! Jag har haft stort utbyta av att få spela med Christina Frohm !

Vad vill Du som utbildningsminister uppnå inom SSF?

Mitt första mål är förstås att få igång utbildningsverksamheten över huvud taget. Det måste vara en av SSF;s viktigaste uppgifter att tillhandahålla kurser för sina medlemmar. Jag ser det som en viktig uppgift att höja nivån innehållsmässigt så att medlemmarna får chans till utveckling, pröva på saker de inte tidigare varit i kontakt med helt enkelt.

Har Du visioner om hur Du skall ta Dig till målet?

Jag tror det är nödvändigt att medlemmarna reagerar på kursutbudet, på genomförda kurser och på de kurser som inte planeras. Det är ju inte meningen att jag skall ordna kurser som intresserar mig, utan kurser som intresserar medlemmarna i SSF !

Uppförsbackar på väg till målet och hjälp uppför backarna?

Den viktigaste hjälpen måste komma från medlemmarna och att de verkligen når mig eller styrelsemedlemmarna.

Det är oerhört mycket arbete för en person att arrangera en kurs, allt sker ju på ideell basis på fritiden. Därför har jag planer på att bilda en arbetsgrupp bestående av medlemmar från olika delar av landskapet som kan dela upp arbetet mellan sig. Det är ju inte meningen att styrelsen i en förening skall göra allt jobb, men tyvärr blir det ofta så.

Vad är det bästa Du vet? (både som utbildningsminister och civilt)?

Ja, privat är det utan tvekan min fästman Stig och min familj. Som spelman kanske det är att hitta precis rätt spelkamrat och samspela med denne eller denna, spela så där så det glöder....

Det värsta Du vet?

Svårt...jag blir nog litet småförbannad då och då på olika saker, men kanske det värsta är giriga och osolidariska människor.

Och dessutom vill du tillägga ...Det är jätteroligt att jobba med SSF, vi har en duktig styrelse och bra mål och visioner. Jag ser fram emot att få fortsätta att verka där.

---

vi i distriktets BUsektion har tänkt pröva fadderverksamhet !

Vad är då fadderverksamhet och hur fungerar nå't så'nt ? Jo !

En fadder i distriktsBU kan vara till hjälp för en BUSledare ute i en förening eller för hela BUsektionen i ER förening.

Vid idéer, problem eller frågor m.m. så kontaktas faddern, d.v.s. mig. Vill föreningen byta fadder så ställer vi naturligtvis upp. Det är ju inte alltid personkemin stämmer överens människor emellan. Fast det är ju trevligt också att inte alla är lika ! Vi, BUsektionen inom distriktet, börjar med fadderverksamaheten som ett försök. Det är lättare att lära känna några få föreningar bra än att känna alla föreningar mindre bra.

Fadder för	*är*	*tel*
Nynäshamn, Trosa, Strängnäs	Gullan Andersson	0155 - 284985
Nyköping, Oxelö Gille, Verdandi&Katrineholm	Kicki Åström	0155 - 960 65
Malmabygden, Flen, Järna/Turinge	Maritha Pettersson	0152 - 200 09
Näshulta, Rekarne, Vingåker	Jan Lennarthsson	0152 - 114 04
Salem, Ösmo, Sorunda	Gunilla Furuliden	0157 - 612 25

Vi hoppas på ett gott och bra samarbete, undrar Ni över något hör gärna av Er till Er fadder, är det någon förening som har bytt Buansvarig eller fått Buansvarig ring gärna Er fadder och tala om det så vi får kontakt med rätt person.

Nyköping och folkdanslaget på Nyköpingshus

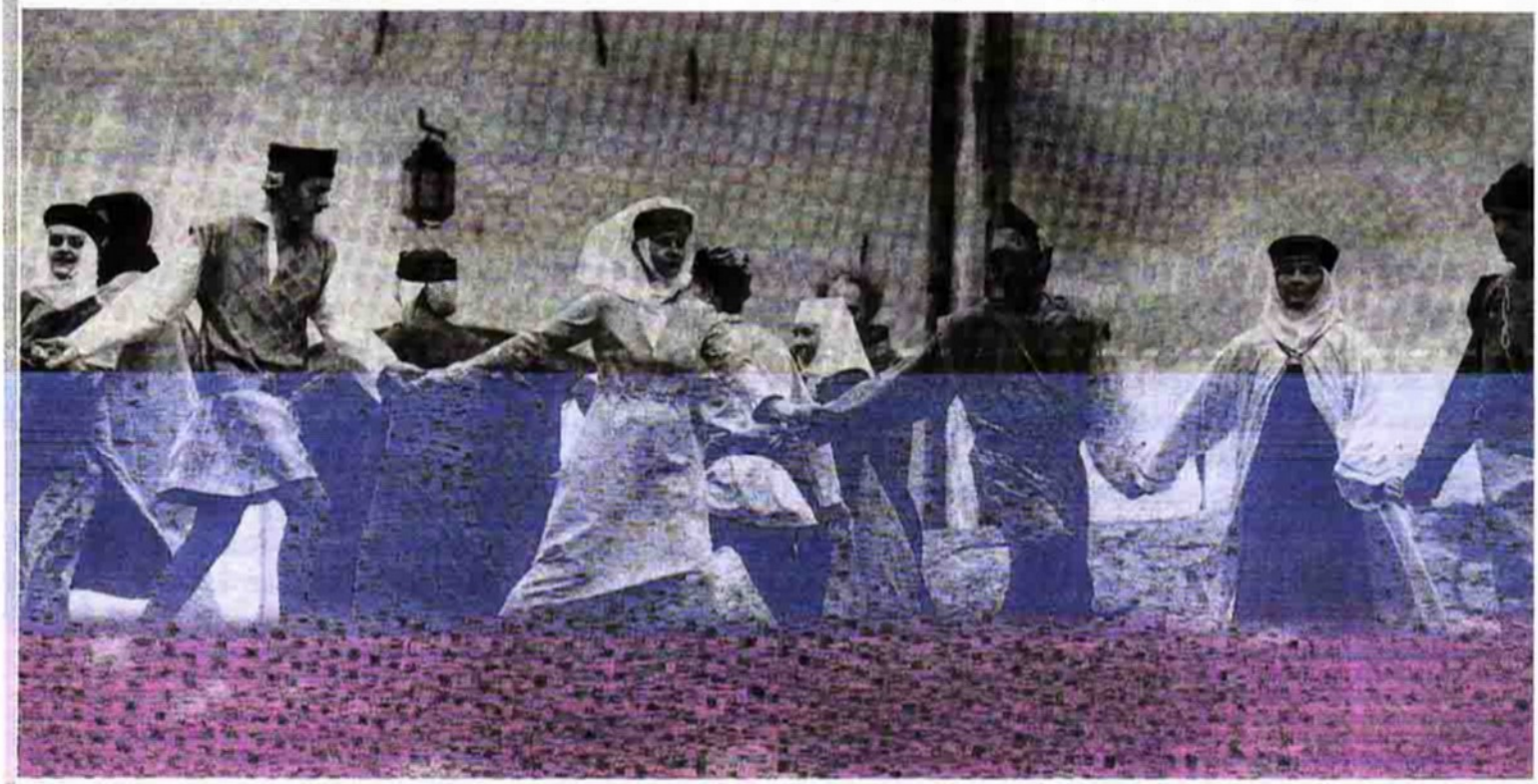

Hur gammalt Nyköping är vet man inte exakt. Det finns dock bevis för att orten är minst 800 år gammal. Nyköping fick sina första kända stadsprivilegier i mitten av 1200-talet med redan på 1100-talet fanns här mynttillverkning, något som bara förekom på betydande handelsorter.

Under långa tider fungerade Nyköping som Sveriges andra huvudstad. Magnus Ladulås, kung från 1275, död 1290, lät uppföra Nyköpingshus. Nyköpings Gästabud 1317 där hans söner, kung Birger och hertigarna Erik och Valdemar var huvudpersoner blev emellertid slutpunkten för Nyköpings första storhetstid.

Under Gustav Vasas tid inleddes Nyköpings andra storhetstid. Hans yngste son , hertig Karl, sedermera kung Karl IX förvandlade 1574 - 1608 Nyköpingshus till ett praktfullt renässansslott. Vid den stora stadsbranden 1665 brann dock slottet och hela staden ner till grunden.

Den nya stadsplan som då gjordes efter branden ligger fortfarande till grund för utvecklingen av Nyköpings innerstad, en stad som fått behålla en del av småstadscharm och ändå anpassats till dagens samhälle.

Som framgår av namnet är även Folkdanslaget på Nyköpingshus förknippat med slottets historia och från bildandet 1952 fram till 1987 hade laget Gästabudssalen På Nyköpingshus såväl som träningslokal som festlokal. Våren 1987, samma år som Nyköping firade sitt 800-års jubileum fick laget det tråkiga beskedet att man tyvärr inte fick vara kvar på Nyköpingshus där numera den komersiella verksamheten - restaurang och uthyrning - prioriterades.

Folkdanslaget flyttade då sin verksamhet till Västra Församlingshemmet där man sedan hade sin träningslokal under några säsonger Sedan hösten 1992 håller laget

till i Pensionärsalliansens nya trevliga lokaler där man också firade sitt 40-årsjubileum 26/9 1992.

Under alla år har folkdanslaget haft ett utomordentligt gott samarbete med Spelmansgillet på Nyköpingshus som också bildades 1952. Otaliga är de fester, resor, gillesaftnar mm de båda föreningarna genomfört tillsammans.

Många medlemmar har kommit och gått under årens lopp. Många kontakter har knutits med andra danslag och spelmansgrupper, såväl inom som utom landet. På senare år har kontakterna med Nyköpings vänorter i Norden, Nyköping_Falster i Danmark, Notodden i Norge, Isalmi i Finland samt Lauf i Tyskland varit livaktiga. Just nu ser man fram emot att få besöka sina danska vänner, Falsterkvadriljen under Kristi Himmelsfärdshelgen i år.

Vidare har man sedan 1990 tillsammans med spelmansgillet haft ett livaktigt utbyte med Elvi danslag och Ylenurme Spelmanslag från Tartu i Estland.

Under Nyköpings jubileumsår 1987 väcktes ett starkt intresse för medeltiden och danser av medeltida ursprung i dräkter av medeltida snitt togs åter upp på programmet, nu i samarbete med musikgruppen Flos Filius. Under några år genomfördes vid ett flertal tillfällen ett medeltidsprogram under namnet Gycklare och spelmän på Nyköpingshus.

1993 väcktes ett nytt intresse. I samband med historieåret 1993 inbjöds till Hertig Karls marknad vid Nyköpingshus som arrangerades i augusti. En tidstrogen marknad med stånd fyllda av skinn, fläsk, keramik, slöjd och annat som salufördes på den tiden. Tornérspel, tidstypisk musikinstrument, dans och kläder bidrog till att föra besökarna till slutet av 1500-talet. Till succén bidrog också dansande deltagare frön Folkdanslaget på Nyköpingshus. Denna marknad skall nu bli årlig tradition. En del av lagets medlemmar är redan i full gång med klädsömnad, och tidstypiska danser inövas.

Den vardagliga verksamheten i laget, om man kan säga så, är också livaktig. Varje måndag, i tradition alltsedan 1952 samlas man till dansträning, leklag, barnlag och vuxenlag. Tyvärr finns just nu inget ungdomslag men förhoppningsvis kan ett sådant komma igång igen. Onsdagskvällarna genomförs motionsdans med gammaldans och gillesdanser. Varannan torsdag hålles systuga där de medlemmar som vill, få råd och hjälp att sy respektive förnya sina folkdräkter.

I samarbete med Spelmansgillet har Folkdanslaget allt sedan förste ordförande Carl Gustaf Blombergs tid arrangerat gammeldansaftnar, s k Gillesaftnar ett par söndagseftermiddagar varje vår och höst. Tyvärr är datum för årets danser ännu ej fastställda och kan därför ej presenteras här.

En annan tradition från starten är Lilla Julafton som firas av medlemmarna sista träningskvällen före jul. Sedan 1955 har lagets medlemmar träffats veckan före advent för ljusstöpning och annat julpyssel, en tradition som fick förnyelse 1993 då den genomfördes en ordinarie tränings kväll under trevliga former och med stort deltagarantal.

Vidare har föreningen varje år deltagit i midsommarfirandet vid Nyköpingshus och de flesta åren har man också haft huvudansvaret för festligheterna. Så nog finns de fortfarande grund för namnet Folkdanslaget på Nyköpingshus även om det mesta av verksamheten numera försiggår i andra lokaler.

Lennart Malmström
V Storgatan 14, 611 31 Nyköping. Tel 0155 - 28194

Förhoppningsvis skall vi i Sörmlandslåten kunna publicera en hel rad intervjuer som belyser hågkomster, idéer och verksamhet inom den folkliga dansens och musikens område. Den här gången har jag haft nöjet att samtala med Henry Sjöberg, välkänd (och nypensionerad) dansforskare, den första frågan lyder så här:

Vilka har drivkrafterna varit bakom ditt arbete med folkmusik och dans?

-Egentligen två. Dels har jag tyckt att det varit roligt att undervisa, dels har jag varit vetgirig. Jag studerade den folkliga dansen för min egen skull, och från början hade jag egentligen ingen tanke på att dela med mig till andra. Mina dansuppteckningar började på 50-talet.

Men så mötte jag likasinnade, och vi började träffas regelbundet för att studera uppteckningar - mina egna Nordiska museets frågelistor om dans, Tobias Norlinds samlingar. Jag tog också kontakt med Nils Denker, främs angående folklekarna. Han var rätt så avvisande i början och var väl rädd för att forskningen skulle hamna amatörhänder. Han var nämligen mycket noggrann, dels hade han bred kunskap i botten.

Man förbinder ditt namn med företeelser som Arki-

vet för folklig dans, samarabetsnämnden för folklig dans, Danshögskolan, Dansmuseet. Hur hänger det ihop?

-Arkivet för folklig dans kom till i början av 60-talet. Rolf Heineman, Lars Bergren, Bengt Andersson, Britta Eriksson och jag var med från början - sedan kom fler till - men gruppen upplöstes av olika skäl i mitten av 60-talet. Sedan hade jag materialet hemma.

1964 hade en ny folkbildningsproposition kommit, och de nya folkbildningsidéer som uttrycktes fick följder för min verksamhet. Nu skulle också handens verksamhet värderas, och man införde de estetiska ämnena. Man skulle också kunna ha dans som studieämne, menade Rolf Uddman, som var enmansutredare. Jag fick hans uppdrag att utarbeta en studieplan i dans. En arbetsgrupp samlades, och vi gjorde i ordning ett material och anordnade en studiecirkel på prov.

Diskussionerna fortsatte, och där deltog Per Gunvall, Lilian Carina, Bengt Häger, Håkan Andersson, Arne Blomberg och jag. Vi beslöt att bilda ett samarbetsorgan för olika folkdansorganisationer, och så tillkom Samarbetsnämnden för folklig dans 1968.

Vid den tiden hade jag fått Brevskolans uppdrag att skriva böcker; det blev Folklig dans 1 - 3 och Folkets danser. Jag började också undervisa på danshögskolan - eller Koreografiska institutet, som det hette då.

Enligt förslag från Kulturministern, Bertil Zachrisson, inrättades en tjänst i folklig dans på Dansmuseet. Jag fick den tjänsten och tog med mig arkivet. På så sätt hamnade Arkivet för folklig dans på Dansmuseet.

Kom det här att påverka den folkliga dansen?

-Min grundtanke var inte att göra om folkdansvärlden - men visst tror jag att det har satt sina spår, främst genom den nya pedagogiken.

Hur såg du vid den här tiden på den folkliga dansen och musiken?

-I grunden fanns mitt intresse för vad man verkligen hade dansat. Folkdans började jag med 1942, och jag provade så småningom på allt möjligt - skotskt, internationellt, squaredans - jag sökte väl någon sorts sanning.

Men hur gick det egentligen till förr i världen? Ja det vet jag fortfarande inte. Miljön var ju en helt annan. Nog tyckte jag att folkdansrörelsen var åt helvete - målet för den var ju inte att bevara traditionen - men, å andra sidan, inte ens om man försöker, når man fram till den.

Spelmansförbundet brydde sig inte heller om traditionen; man visste var traditionen fanns, men när man stod på scen, var det estradspel som gällde.

Nu kan man förstås fråga sig, om det egentligen gör saken sämre att man struntar i traditionen. Räcker det inte med rätt varudeklaration? Måste man säga att " den här dansen speglar Sörmlands leende natur"? Kan man inte säga "den är skapad av en balettmästare på 1800-talet"? det är inge fel i att dansa "folkdansrörelsedans", men man måste stå för det och inte påstå att det är traditionellt.

På tal om dans- och musiktradition - hur tedde den sig i verkligheten.... vid sekelskiftet t ex?

-Valsen var oerhört populär, så även hambopolketten. Hambo började komma, hamburska kunde de äldre. Så var det polka och stepp. Schottisen kom väl - gissningsvis - på åttonde plats. Nu är den mycket dominerande, och orsaken är att den är lätt att spela. Det är spelmansgrupperna som har infört schottisen som en stor dans.

I stort sett är traditionen bruten. Man kan visserligen ta upp den igen, men det blir inte likadant. Gör det verkligen saken sämre? Bra dans är bra dans, antingen den är konstruerad eller traditionell. Allt har ju varit nytt en gång, och de flesta danser har kommit genom modeströmmar och dansmästare. Ska vi komma in på det verkligt folkliga får vi nämna sådant som björndans, stabbdans och halling - danser som inte har någon modeform.

Det finns mycket att tillägna sig om man vill, men egentligen är det ingen vits med att kunna en massa danser - det är som en del av det moderna prylsamhället att samla på sig många danser. Så var det inte förr! Men vi lever ju i vår egen tid, så man måste ha förståelse för att det blir som det blir.

Krävs det egentligen inte flera generationer för att en dans skall hinna få sin stil - sin perfekta, avslipade form?

-Så behöver det nog inte vara. När man använder en dans mycket, förändras visserligen formen; samverkan mellan dans och spel blir friare. Och man får inte glömma vilken betydelse stilbildarna har. Den bästa hambodansaren - jag kan nämna "Hambo-Nisse" i Sparreholm som exempel - sätter ju sin prägel på dansen och får efterföljare. Är man duktig, så gör man ju litet extra. Det behöver inte ta flera generationer. Det räcker kanske med en generation, för att stilen skall förändras.

Hur tycker du den Sörmländska folkmusiken har ändrat sig under den tid du själv varit med?

-Det är ju inte detsamma nu som under Gustaf Wetters tid. Grunden var då allspelet, och på stämmorna var det alltid med folk från angränsande landskap. Det blev en gemensam repertoar från ett stort område. Och alltid skulle man spela någon Jon-Erik Öst-låt som Lif Anders polska. De kringresande virtuoserna var stilbildare.

De som är stilbildare idag är smågrupper och enskilda spelmän. De som tog över på 60- och 70-talen sökte sig gärna till de gamla traditionsbärarna. När spelmansförbundet bildades, fanns det gott om traditionsbärare, men de som bildade förbunden hade en vidare uppfattning och var inte så lokalt bundna. Folkmusik var för dem musik från hela landet. De yngre ville förankra musiken lokalt. Båda synsätten har för - och nackdelar.

Gustaf Wetter var intresserad av folkmusiken i Sverige. Avigsidan var att den lokala dialekten försvann. Det var så att säga låtarna som var det viktiga. Det blev ett slags utslätning, men i gengäld fick man kontakt med de andra.

Hur förhåller du dig själv till traditionen?

-Jag gillar småskaligheten - tryggheten i det man verkligen kan, det man har ägnat mycket tid åt och fördjupat sig i. Det är dansen i Sörmland jag känner mig mest hemmastadd i och mest bunden till.

Och säger man så där, kan man bli beskylld för att vara nationalromantiker, och det tar jag gärna. Jag är inte emot utveckling, men man måste ha en känslomässig grund för det man gör. Man får inte sväva i något sorts ljummet mittfält. Det gäller också om man använder folkmusiken på ett nytt sätt; jag ser en skillnad mellan t. ex. jazzmusik som tycker om att leka med folkmusik och en sådan so Jan Johansson. Han tog sig an folkmusiken, och att v djupt förankrad i den och känslomässigt engagerad a den.

Vad dansar du helst själv?

-Gubbstöt, d.v.s. hambopolkett, och slängpolska - me även foxtrot, som jag ju är uppväxt med. Det är alltså de det sörmländska, dels det som var utedansen, när jag v i tonåren. Och när jag var ute och dansade, gick jag he tiden mellan gammeldansbanan och den moderna. Ja hörde hemma på båda ställena.

Vad tror Du behövs för att folkmusiken och folkdanse skall överleva?

-Förnyelse! Jag trodde, när danshusen kom, att det v framtidens melodi. Men de stelnade i former, och ja hoppas på en förändring. Jag tror inte på föreningsforme heller - det finns inget utrymme för den idag. Vi mås överhuvud taget förnya oss och hitta nya former.

Jag tänker mycket på det.

Intervju: Bernt Olsso

Sörmlänningar på Ingesundskursen 1994

Det är alltid intressant att få komma till ett annat disktrikt och se och höra hur deras kurser är, så vi bestämde oss för att åka från Sörmlandsdistriktet, Gunvor och jag (Gullan) och vi hade även med oss två från Fdl på Nyköpingshus, Lillemor och Anne gammal värmlänning.

Resan till dom värmlandska skogarna gick med tongångar om förväntan i bilen, frågor ställdes till Anne, svaren vi fick var "vänta och se". Så kom vi då fram till Ingesund.

Kombinationen av olika kurser i ett är väldigt bra, man förstår att Ungdomsringen inte bara är dans utan också musik, slöjd och sång.

Uppläggningen av kursen, att varva dans med olika sorters föreläsningar är bra.

Det som ser hoppfullt ut för framtiden är alla dessa duktiga fiolspelande ungdomar.

Vi vill ge ett plus i kanten till kursledningen Ingemar och Hans som har koll på allt. Även till vår instruktör Andreas, som får allt att verka lätt. Det som var mysigt förutom samkvämen var prästen Lennart som kom och hade en liten betraktelse och sång så här i trettonhelgen.

Vi åkte hem med mycket mer än kläder i bagaget, trötta kroppar med mera kunskaper om modedanserna fram till 1940, än när vi kom.

Så vi tackar för att vi fick vara med i den värmländska andan, vi har inte blivit avskräckta så vi kommer igen nästa år med förhoppningsvis fler sörmlänningar.

Lillemor, Anne, Gunvor och Gullan.

Uppföljningskurs efter a la Càrte på Julita

Endagskurs som uppföljning av förra kursen, men med möjlighet att delta även för den som missade första delen (enbart spelmän). Platsen blir Stensunds Folkhögskola,datum 23 april, 09.00 - 18.00.

LÄRARE BLIR LISA, LOTTA, SUSANNE OCH SVEN.

Man anmäler sig (Obs! bindande) genom att sätta in 300 kr på förbundets postgiro 12 24 74 - 0.

Pengarna skall var insatta senast 5 april.

Övriga upplysningar: Lisa Arnerdal, tel 08 - 91 65 66

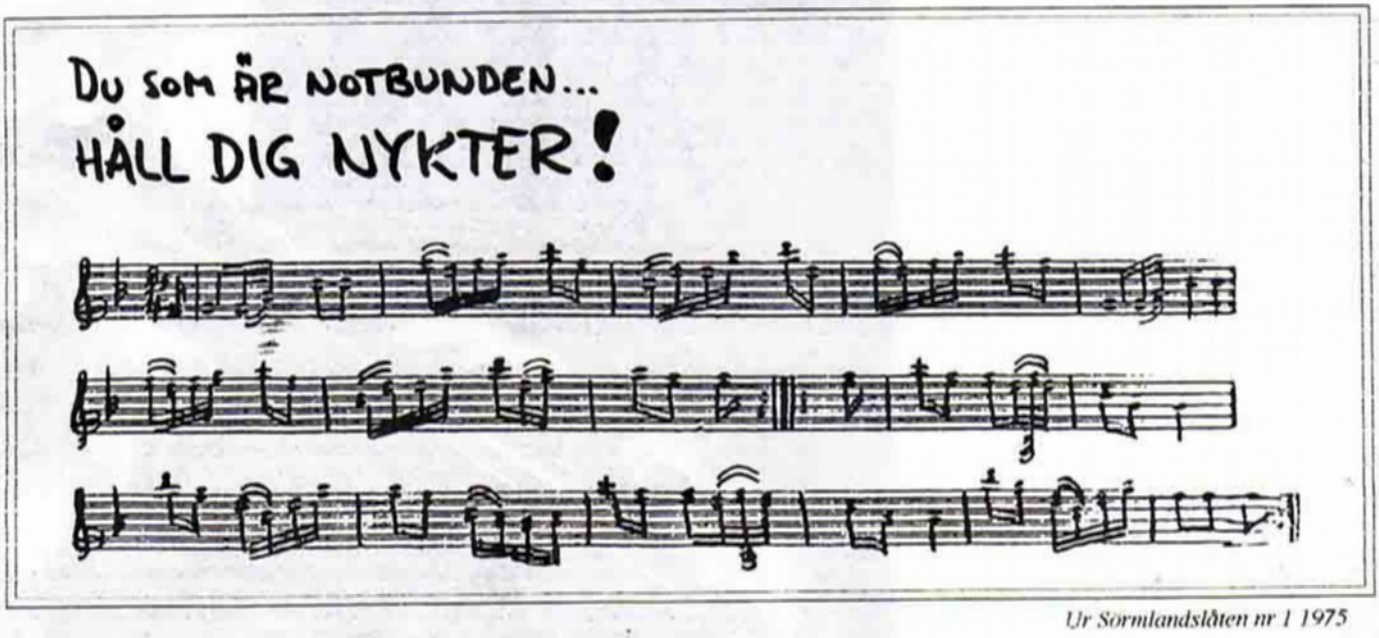

Ur Sörmlandslåten nr 1 1975

Den busiga sidan

M	O	M	T	A	G	O	B	A	R	Ä	F	E	G	N	I
M	A	L	E	F	C	E	B	A	S	I	L	I	K	A	H
S	A	L	A	D	D	Y	R	K	A	Z	Z	I	P	Y	L
S	L	R	O	K	I	L	Y	E	N	Z	Z	I	Ö	S	U
P	L	O	Ä	A	A	N	P	A	O	Y	M	R	Q	T	K
A	T	S	X	X	M	N	Y	O	R	Y	K	A	T	T	X
P	T	M	S	A	L	M	E	R	W	C	H	I	L	I	V
O	Ä	A	Ö	Ä	I	Å	U	L	Z	P	E	P	P	P	A
N	N	R	N	T	Å	C	Ä	M	Ö	R	A	P	P	E	P
A	T	I	A	Z	Y	X	Ä	W	E	V	Ö	U	A	T	A
G	O	N	R	O	Ä	X	O	P	Q	D	S	R	P	S	I
E	K	U	F	M	A	R	Y	E	M	S	R	N	R	D	V
R	S	K	F	L	T	O	R	W	O	R	R	A	I	M	L
O	U	Y	A	V	A	L	L	M	O	F	R	Ö	K	U	A
Ö	M	L	S	S	Y	D	N	U	O	R	L	L	A	Ö	S
U	E	R	E	V	L	U	P	S	K	Ö	L	T	I	V	A

Lösningen till förra numrets sifferruta:

2	3	5	9
6	8	1	3
5	3	7	5
6	5	6	2

Finn 22 kryddor

Bland bokstäverna här ovan gömmer sig 22 kryddor. Vågrätt, lodrätt, diagonalt. Namnen på vissa kryddor är skrivna baklänges.
Lycka till !

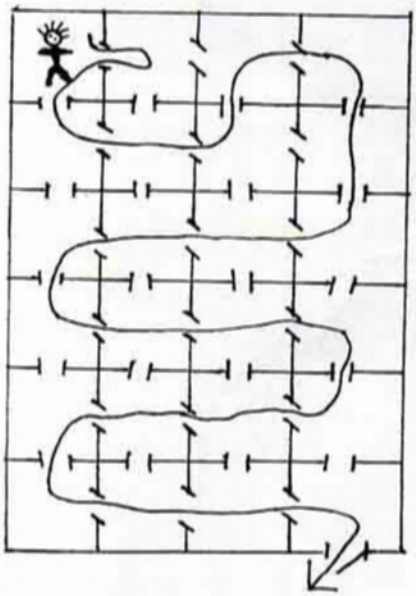

Korsord

FINNS I BARNBÖCKER	HÄR KANSKE DU KAN HOPPA I HÖ		HAR MÅNGA SERIEHJÄLTAR FÖR ANSIKTET	SVERIGE PÅ BILAR	BUSPOJKE I SMÅLAND
BLIR STARK AV HONUNG					
EMILS SYSTER				10 KILOMETER	
				KLOCKA	
KLÄTTERMUS MED EGEN VISA		ROLIGT / FÅR MAN MJÖLK FRÅN			
4			MINDRE ÄN TVÅ		ALFABETETS FÖRSTA BOKSTAV
GÖR OFTA BARN				INTE NEJ	
RÖVARDOTTER					

SVERIGE
PORTO BETALT

B

MARKNADSTIDNING

SÖDERMANLANDS
SPELMANSFÖRBUND
Box 107
640 32 MALMKÖPING

4 90
BLOMBERG ARNE
G:A LÄRARBOST TÖRNEVALL
590 62 LINGHEM

À la carte på Julita gård

Det blev 29 förväntansfulla spelmän och sångare som dök upp vid smörgåsbordet på Julita Gård. Det här var något nytt för oss. Inte bara låtutlärning, utan nu skulle man få chansen att finslipa detaljer i själva det musikaliska utövandet. Själv hade jag anmält mig till kompkurs, sörmländska allspelslåtar, samspel och sång. Det där sista med sång var en utmaning, men eftersom jag vid ett flertal tillfällen fallit i beundran för Susanne Rosenberg var det ju bara att ta chansen. Jag såg henne bl a i en föreställning som hette "Hetluft" i Södertälje och det var en fantastisk upplevelse.

Nåväl, det blev det här också.

Hon är ännu bättre så här i verkligheten och sångarna som fick njuta av henne nästan hela tiden var bara kritiska över en sak och det var att hon lånades ut till oss spelmän ett pass.

Sedan var det komp för Lotta Franzén och även samspel i avslutningspasset på söndagen, mycket bra och lärorikt.

För Lisa Arnerdal fick vi lära oss några låtar efter den kände spelmannen Anselm Hellström från Vikbolandet.

Det bestående intrycket från det passet är nog inte härliga Lisa utan den kyla som via fötterna smög sig upp i kroppen och ut i fingrarna. Jag tror inte vi hade mer än 14 - 15 grader i rummet, vilket kanske var en prestation i den gamla södra flygeln, för ute var det 30 grader kallare.

Den slutliga nedkylningen fick vi senare på lördagskvällen vid en guidad tur i huvudbyggnaden. Vi fick se hur man bodde på Julita gård när seklet var ungt och det i den helt naturliga temperaturen av 15 grader. Efter detta var det gott med litet värmande, för att sedan avnjuta en härlig ostbricka och uppträdande av kursledning och elever. Själv ingick jag i den numer välkända sångtrion "Die drei Fünf" och förutom det internationella inslaget bestods vi väl av det bästa sörmländska amatörer har att bjuda på. Vid det här tillfället var enda gången jag fick höra Sven Ahlbäck spela Jernbergslåtar, vilket onekligen är annorlunda för en sörmlänning. Det var nämligen så att man inte fick reda på vilken lärare som hade vad och jag missade totalt honom, vilket var synd. Vi spelmän från Lästringe Låtar i Södertälje var mycket nyfikna på Sven och av de andra framgick att det varit en kick att få spela för honom.

Vi hade också alla ett gemensamt teoripass där Sven delgav oss en del tankar om sin avhandling kring tonspråket. Söndag eftermiddag med avslutningskaffe och utvärdering kom alldeles för snabbt. När vi hurrade för den alltigenom fantastiska maten var Ulla, vår kurs-kock, ute, så jag hoppas hon läser den här nöjesyttringen i stället.

I slutintrycket ingick några, som tyckte vi spelat för litet och någon annan som ville ha färdigt program i förväg, men totalt tror jag det var ett nöjt gäng som gav sig iväg på snöiga vägar hemåt. Hoppas à la carten kommer åter i vår igen.

Håkan Alm

en av kursdeltagarna

KOMPISLÄGER

Årets läger blir ett kompisläger där Du som är medlem i förenigen får ta med Dig en kompis, som inte är medlem och som får åka gratis. Vi kommer att leka, slöjda och så förstås övernatta. Gå hem och leta reda på en kompis som skulle vilja prova på hur det är att dansa och vara på läger.

TID	16 - 17 April	Anm. till	Gunilla Andersson
Plats	Volvogården, Flen		Sågaregatan 6 B
Kostnad	100:- för medlem, kompis gratis		611 32 Nyköping
Anmälan senast	31 mars		0155 - 28 49 85
		Ålder	Från 7 år och uppåt

Medtag: Sovsäck, liggunderlag/luftmadrass, kniv, dansskor, regnkläder, egen tallrik, bestick, mugg, bastant lunch korg till lördagen.

Hoppas vi ses till en trevlig helg i Flen !

SÖRMLÄDNSKA UNGDOMSRINGEN

Fest i Härad

Fredagen den 14 januari hade "Busorna" inbjudit distriktsfunktionärerna med sina respektive till en fest i Härads bygdegård. Vi samlades i entrén för en välkomstdrink och önskades välkomna. Vi fick ett varsitt halvt spelkort som skulle paras ihop till en bordsplacering. Där även motsvarande kort skulle uppsökas vid bordet. Vi var ca 30 st som hade hörsammat inbjudan. Maten serverades av några medlemmar från Strängnäs Gilles folkdanslag.

Under middagen sjöngs allsång som leddes av Jan Lennarthsson som fick hjälp av Rune Gustafsson på dragspel. Efter maten tog Henry till orda och berättade att Gunilla Andersson hade fyllt "tant", därför skulle hon nu i bästa TV-stil ges ett uppdrag. Hon fick några minuter att förbereda sig med Ingegerds hjälp. Under tiden talar Henry om att Sven-Erik vår kassör fyller 50 år i morgon (allts 15/1) och därför inte kan deltaga i kväll. Gunilla kommer nu in och får hjälp av dragspelaren Rune Gustafsson och startar en långdans där alla runt bordet deltar. Hennes uppdrag är ha en lekledning vid en julfest. Hon leder sedan några lekar och försvinner ut för att med Ingegerds hjälp förbereda sig för slutfasen av sitt uppdrag. Efter en stund kommer det in en tomte med säck och delar ut påsar till alla närvarande. Tomten klagar över att det är så varmt bakom mask och ytterkläder. Nu återstår bara sista delen som Gunilla får utföra med Jannes hjälp. Med sammanbundna höger, vänster händer skall de slå in en fågelbur i papper på tid, en inte allför lätt uppgift och därmed är Gunillas uppdrag slutfört. Busarna fortsätter med att leka pantlekar. Den ljuset stannar vid och som inte kan låta bli att skratta får lämna en pant. Panterna skall sedan lösas ut. Gunilla Furuliden blev först och hon bad Göran om hjälp. Hon hade alltid velat köra skottkärra med Göran. Christina Åström stod näst i tur. Hon ville dansa slängpolska med Göran. Nästa pant tillhörde Maritha Pettersson som kom in med schalett och flätor och en vegamössa till Göran och de sjöng en duett på melodin 'Den första gång jag såg Dig' med egen text. Sista panten tillhörde Gunilla Andersson. Panten var en hård brödbit som Göran skulle äta. Den ende i BUS som inte fick lämna någon pant var ljushållaren Janice som trots det fick dansa oxdansen med Göran.

Elisabeth

Sörmländska ungdomsringens Barn-& Ungdomssektion inbjuder till Ungdomsledarutbildning.

VÅR-BUL		Målgrupp	Alla barn & ungdomsledare inom distriktets föreningar
Tid	-94-03-26 , kl 09.00 - 15.00	Kurskostnad	50 kr per förening och föreningen kan skicka hur många ledare som helst. Kursavgiften insätts på Pg 38 73 16-3 i samband med anmälan.
Plats	Barvagården i Barva		
Kursinnehåll	Verks.inom BU-sektionen-resten av 1994. Lär ut lekar & kämpalekar. Lär varandra lämpliga smådanser. Bestämmer kursinnehåll för HÖST-BULen	Deltagarant.	Max 35 st

Medtages: Lunch - dansskor - anteckningsmaterial - bandspelare .
Upplysningar: Maritha Pettersson 0152 - 200 09, Jan Lennarthsson 0152 - 114 04
Kursansvariga: BUsektionen. **Välkomna till en dansant och intressant dag !**

Välkomna till Barvadansen LÖRDAGEN den 26 mars, kl 19.30

GAMMELDAGS spelar, lotterier, läskande drycker, kaffe & tilltygg. Folklig dans och musik. Inträde: 66 kr/person, HALVA PRISET FÖR BARN & UNGDOMAR under 18 år, samt för spelmän med instrument som kan spela på anmodan av "festgeneralen".

Välkomna !

MIX MUSIKCAFÉ

Musikmuseet, Sibyllegatan 2.Tel 08-666 45 30

Onsdag 23 februari VENDELKRÅKORNA
Janis Avramidis & Christos Despiniadis presenterar grekisk folkmusik från då och nu .

Onsdag 9 mars MARKAMA
En av Sydamerikas främsta grupper bjuder värmande tongångar från hela kontinenten.

DEN FULE
Elgitarrs ylande, saxars vrål, gungande rytm med musiker från bl a Groupa och Filarfolket.

Onsdag 23 mars GATUMUSIK
Ett urval av det bästa från Stockholms perronger, gator och torg.Äkta underground.

Onsdag 6 april DITTE ANDERSSON & OLOV JOHANSSON
Röst och nyckelharpa, eget och traditionellt med rötter i Uppland.

CHARANGA NUEVA, THORE HÄRDELIN & OLINE SOFIE BAKKOM
En av våra svängigaste salsagrupper möter två av Nordens mest meriterade spelmän.

Onsdag 20 april MARIA RÖJÅS & HEMLIG GÄST
Möt en av Sveriges mest kända sångerskor i full frihet.

MAKONDE med SAMMY KASULE
Tiomannaband som spelar afrikansk populärmusik, "soukous".

Kl 18.00 - 22.00 Entré 50 :- Visa Ditt medlemskort från SSF i entrén. Medlemsförmån!

SÖRMLÄNDSKA ALLSPELSLÅTAR

Nu finns den äntligen! Kassetten, som alla har väntat på! Nu kan Ni både se och höra på våra fina allspelslåtar Beställ "Allspelspaketet"genom att fylla i kupongen nedan och skicka till vår försäljare Leif Epel. Adressen hittar Du längst ner på kupongen. Priset är endast 50:- för både häfte och kassett. Ett otroligt lågt pris!!! Passa på och köp ett varsitt exemplar till alla i spelmanslaget!

Har Du köpt häftet tidigare och då också fyllt i en särskild kupong? Då kommer kassetten automatiskt på posten. Har Du köpt häftet, men inte fyllt i nån kupong? Kryssa i rätt ruta nedan, så kommer kassetten med posten.

☐ **Jag har tidigare köpt häftet och vill nu också ha ..... st kassetter.**
☐ **Jag beställer.....st. "Allspelspaket" à 50:-. Skicka dem till följande adress:**

Spelmanslagets namn:.....

Namn:.....

Adress:.....

Postadress:.....

Skicka kupongen till: Leif Epel / Excentric AB, Box 2041, 125 02 ÄLVSJÖ, eller ring in Din beställning på telefon 08/99 91 90

Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur
Östergötlands Spelmansförbund

Anmälan till

Zornmärkesuppspelningar

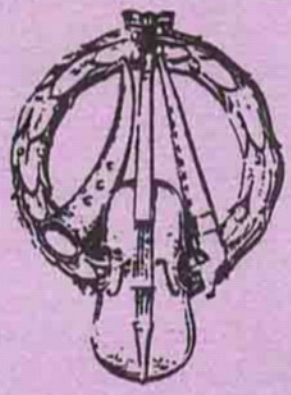

Linköping
5-10 juli 1994

Zornmärkesuppspelningarna anordnas i Gamla Linköping i anslutning till den 30:e NORDLEK-stämman*

Namn: ..... Adress: .....

Postnr: ..... Postadress: .....

Tel. bostad: ..... / ..... Tel. arbete: ..... / ..... Träffas säkrast (dag/tid): .....

Född den: .....

Jag spelar upp på följande instrument: .....

Jag spelar företrädesvis låtar från: .....

Jag kan spela upp den: 5/7 6/7 7/7 8/7 9/7 alla dagarna

Senast deltagit i Zornmärkesuppspelningarna år: ..... Erhållit diplom år: ..... Zornmärke i brons år: .....

Vid uppspelningarna skall minst tre låtar spelas upp inför juryn.

Anmälan skall vara arrangören tillhanda **senast den 2 maj 1994. Anmälan är giltig först då anmälningsavgiften är erlagd.**
Önskas skollogi (ej bindande anmälan): .....

Anmälan sändes till:
Zornmärkesnämnden
Svenska Ungdomsringen
Box 34056
100 26 STOCKHOLM

Anmälningsavgiften är 350 kr
Insättes på postgiro 60 47 83 - 1
Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur
Märk talongen: Zornspelningarna

* NORDLEK är de nordiska folkdans- och spelmansorganisationernas samarbetsorgan. NORDLEK-stämman brukar besökas av 5000-7000 deltagare. Den hålls vart tredje år i något av de nordiska länderna. I veckan 5-10 juli blir det konserter, spelkurser, danskvällar, kurser och uppvisningar. Lördagen den 9/7 är det VM i nyckelharpa i Gamla Linköping och söndagen den 10/7 är det Riksspelmansstämma. Rekvirera gärna särskilt program från NORDLEK 94, Box 5057, 580 05 LINKÖPING. Om hjälp med logi önskas så kontakta NORDLEK omgående.

Välkommen till Linköping!

Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur • Folkungagillet • Östergötlands Spelmansförbund